

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

E.L. MICHAEL

Extrase din *Mein Kampf* însoțite de comentarii / E.L. Michael;

trad.: Constantinescu Nicolae, - București: Editura Taso, 2013

ISBN: 978-606-92824-3-4

31.016.51.663.3

© 2013, Editura TASO

Redactor: Aurelia Năstase

ISBN: 978-606-92824-3-4

TITLUL ORIGINAL: Extraits de Mein Kampf accompagnés de commentaires

COPYRIGHT © Nouvelles Editions Latines 1940

TRANSLATION COPYRIGHT © Editura TASO 2013

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii Taso.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

E. L. Michael

EXTRASE DIN *MEIN KAMPF* ÎNȘOȚITE DE COMENTARII

Ediție îngrijită de Nicolae Constantinescu

Editura TASO

Cuprins

Avertisment către cititor	7
---------------------------------	---

Extrase

– Rasismul, antisemitismul	26
– Scopurile urmărite de Anglia în războiul mondial nu sunt atinse și se întorc contra politicii sale tradiționale de echilibru al forțelor	95
– Călătorii spre Est	122

Postfață

Omul	139
– Tinerețea	139
– Drumul spre putere	140
– Totalitarismul nazist	141
– Al Doilea Război Mondial	143
– Consecințe	144
Cartea	146

Supplementum

Cartea pe capitole	154
– Capitolul I. Casa familiei	154
– Capitolul II. Anii de studii și de suferințe de la Viena ...	154
– Capitolul III. Considerații politice generale legate de șederea mea la Viena	158
– Capitolul IV. München	160
– Capitolul VI. Propagandă de război	161
– Capitolul X. Cauzele înfrângerii	162
– Capitolul XI. Poporul și rasa	163

– Capitolul XII. Prima fază a dezvoltării Partidului național-socialist al muncitorilor germani	164
Citate tematice	164
– Rasă și specii	164
– Arianul, întemeietorul civilizației	166
– Statul popular și rasa pură	167
– Spațiul vital german	168
– Supunerea maselor	168
– Propaganda	169
– Contra doctrinelor evreiești și marxiste	170
Citate generale	171
– Istoric	171
– Politică externă	173
– Diferitele popoare	174
– Colonizare	177
– Religie	177
– Familia și femeile	182
– Animale	182
– Artă, muzică, literatură	183
– Filosofie	183
– Antipatii sociale și filosofice	184
– Biologie (pseudo-darwinism)	185
– Despre antisemitismul lui Adolf Hitler	185
– O concluzie	186

1. Adolf Hitler, 1938 - Creative Commons license (Arhiva Federală Germană)
2. Castelul Hartheim unde au fost gazați 18 269 de bolnavi incurabili și 5 000 de deținuți politici - Creative Commons license
3. Boicot oficial al magazinelor evreiești de către SA Berlin, 1933 - Creative Commons license
4. Hitler bebeluș - Creative Commons license
5. Klara Hitler, mama lui Adolf Hitler - Creative Commons license
6. Hitler ținând un discurs, 1933 - Creative Commons license (Arhiva Federală Germană)
7. Adolf Hitler, soldat (dreapta), 1915 - Creative Commons license (Arhiva Federală Germană)
8. Hitler în timpul unor discursuri, 1930 - Creative Commons license (Arhiva Federală Germană)
9. Hitler în Reichstag - Creative Commons license (Arhiva Federală Germană)
10. Hitler cu trupele - Creative Commons license
11. Hitler și Mussolini, iunie 1940 - National Archives (USA)
12. Adolf Hitler în Paris, 1940 - Adolf Hitler împreună cu arhitectul Albert Speer (stânga) și sculptorul Arno Breker (dreapta).
13. Hitler cu trupele - Creative Commons license
14. Monument în fața casei unde s-a născut Hitler. Inscripția înseamnă: „Pentru pace, libertate / și democrație / niciodată fascism / milioane de morți ne-o reamintesc“.
15. Hitler copil - Creative Commons license
16. Personalități inculcate în procesul lui Hitler din 1924 - Creative Commons license (Arhiva Federală Germană)
17. Hitler și Paul v. Hindenburg, 1933 - Creative Commons license (Arhiva Federală Germană)
18. Interior *Mein Kampf*
19. Benito Mussolini și Adolf Hitler - Creative Commons license

1. Adolf Hitler, 1938

AVERTISMENT CĂTRE CITITOR

Mein Kampf, care constituie cu siguranță un document indispensabil pentru cunoașterea istoriei contemporane, este și o lucrare polemică, și de propagandă, al cărei spirit de violență nu este străin epocii actuale și, în pofida deșertăciunii teoriilor sale, poate chiar prin aceasta să contribuie la o renaștere a urii rasiale sau la o exacerbare a xenofobiei.

§

Este necesar să-i amintim cititorului că Hitler își dezvăluie în lucrarea lui, scrisă în 1924, doar o parte dintre intențiile sale în vederea realizării unui „stat rasial“, asigurând preponderența germanilor, considerați că aparținând rasei superioare a „arienilor“, asupra celorlalte popoare europene. Aceste intenții au dus, în 1939, la declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial, în cursul căruia au fost săvârșite multe crime, în numele doctrinei rasiale, contra unor populații civile dezarmate, contra femeilor și copiilor.

Această doctrină, așa cum este în mod deschis expusă în *Mein Kampf*, care împarte populațiile umane în „arieni“ civilizatori și dominatori, în popoare de categorii inferioare și în evrei sau „semiți“

răufăcători și distrugători, constituie un discurs delirant și criminal. Într-adevăr, antropologii au constatat că nu există o ierarhie de ordin mental sau moral între etniile sau rasele umane. Dar, după cum spunea, la procesul de la Nürnberg, generalul SS Von Dem Bach Zelewsky: „... Dacă predici timp de zece ani că popoarele slave sunt o rasă inferioară și că evreii sunt suboameni, ajungi în mod logic să accepți ca un fenomen natural uciderea a milioane dintre aceste ființe omenesti. De la *Mein Kampf*, drumul duce direct la crematoriile de la Auschwitz și la camerele de gazare de la Maidanek“.

§

Imediat după invazia Poloniei, în toamna anului 1939, Hitler a început să-și pună în practică programul de stat sau imperiu rasial, destinat să asigure, pentru totdeauna, dominația mondială a celui de-al III-lea Reich. În acest scop, erau prevăzute: limitarea fecundității polonezilor, cehilor, rușilor și a altor popoare slave; transferuri de populație, pentru a li se da pământuri coloniștilor germani; cercetarea amănunțită a copiilor, ca să fie descoperiți, după aspectul exterior, aceia care păreau *germanizabili*; distrugerea culturilor slave, suprimând instituțiile de învățământ și eliminându-i fizic pe intelectuali și pe alți membri ai elitelor. În consecință, milioane de bărbați și femei dezarmați au fost exterminate pe loc sau în lagărele de concentrare germane. Cât privește masa populației slave, aceasta era destinată să servească drept rezervor de mână de lucru în industrie și agricultură pentru „rasa seniorilor“ germani.

2. Castelul Hartheim unde au fost gazați 18 269 de bolnavi incurabili și 5 000 de deținuți politici

Alte categorii de ființe omenesti, considerate guri inutile de hrănit sau paraziți răufăcători, au fost hărăzite în al III-lea Reich exterminării totale. Primele dispoziții în acest sens au fost decretate împotriva germanilor bolnavi mintal sau slabi de min-te. După declararea războiului, în septembrie 1939, Hitler a semnat un ordin secret referitor la „suprimarea vieților nedemne să fie trăite“. Conceptul era vag și larg. În practică, cei internați în aziluri trebuiau să fie exterminați de psihiatrii pronaziști, examinarea fiecărui dosar durând doar câteva minute; bolnavii care li se păreau incurabili examinerilor erau dirijați spre una dintre cele șase „stații de eutanasiere“ formate în Germania în acest scop. La sosire, victimele erau introduse, în grupuri mici, într-o încăpere camuflată în sală de dușuri, unde erau asfixiate cu bioxid de carbon insuflat printr-un sistem

de țevi. Familii erau anunțate prin scrisori-tip, din care aflau de un deces provocat de o criză cardiacă sau de o altă boală. În felul acesta, s-a estimat că 100 000 de oameni au fost asasinați între septembrie 1939 și august 1941.

Dar acest gen de înșelătorie nu putea să continue la infinit. Pe de o parte, aceste decese subite le păreau adesea suspecte familiilor, pe de altă parte, transferul bolnavilor atrăgea atenția, deoarece erau văzuți zilnic sosind la „stațiunile de eutanasiere“, de unde nu mai plecau niciodată, după cum era zărit și fumul crematoriilor. Curând, adevărul a început să se afle, iar unii prelați, protestanți și catolici, au formulat proteste publice. În aceste condiții, Hitler a considerat preferabil să suspende, pe durata războiului, exterminarea bolnavilor mintali germani.

§

Țiganiile au fost destinați morții în al III-lea Reich în calitate de „asociali“. O circulară din 1938 enumera reproșurile care li se aduceau: „Din motive de sănătate publică și, îndeosebi, pentru că țiganiile au o ereditate notoriu încărcată, sunt criminali înverșurați, sunt paraziți în sânul poporului nostru și nu ar ști să facă decât pagube imense... se cuvine în primul rând să fie împiedicați să se reproducă și să fie constrânși la muncă forțată în lagărele de muncă“.

Dar Himmler a ordonat arestarea și transferarea lor în lagărul de la Auschwitz abia în decembrie 1942. Un lagăr „familiar“ a fost creat pentru ei, unde s-au bucurat de unele privilegii. Totuși, în august 1944, Himmler a dat ordin să fie expediați în

camerele de gazare. În Europa, cei mai mulți țigani trăiau în Ungaria și Uniunea Sovietică. În această ultimă țară, țiganiile erau împușcați, pe măsură ce trupele germane înaintau, în același timp cu evreii și cu membrii partidului comunist. Numărul total al victimelor este evaluat (cu o mare marjă de aproximare) la 200 000.

§

Antisemitismul înverșunat din *Mein Kampf* a fost aplicat de la venirea la putere a lui Hitler. Evreii au fost înlăturați din funcțiile publice și din învățământ. Populația a fost îndemnată să boicoteze magazinele evreilor. În 1935, li s-a retras definitiv naționalitatea germană, iar căsătoriile sau relațiile sexuale cu parteneri arieni au fost interzise și pedepsite cu închisoarea. A urmat un val de emigrație, în timp ce conducerea nazistă înmulțea măsurile umilitoare și spoliatoare. În noiembrie 1938, sute de sinagogi și case ale evreilor au fost incendiate de grupări paramilitare naziste (SA, SS) și zeci de mii de evrei au fost duși în lagăre de concentrare.

Acuzați că au conspirat împotriva Germaniei, că vor să pună la cale un război și că sunt conducătorii oculte ai revoluției comuniste, cât și ai regimurilor capitaliste, evreii au fost amenințați în mod deschis de Hitler cu câteva luni înainte de agresiunea împotriva Poloniei: „Dacă evreimea internațională ar reuși, în Europa sau în altă parte, să târască popoarele într-un război mondial, rezultatul n-ar fi o bolșevizare a Europei și o victorie a iudaismului, ci exterminarea rasei evreiești din Europa“.

3. Boicot oficial al magazinelor evreiești
de către SA Berlin, 1933

De la invadarea Poloniei, în toamna anului 1939, detașamentele polițienestre germane și-au înmulțit violențele de tot felul față de evrei, care au fost izolați de restul populației. Ținând cont de condițiile lor de viață și îndeosebi de raționalizarea draconică, păreau destinați să moară de foame.

Dar, atacând în iunie 1941 Rusia, Hitler a ordonat accelerarea procesului. Detașamentele SS au primit de la el misiunea să-i împuște pe „toți reprezentanții ideologiei inamice“, adică în primul rând pe evrei.

Pentru ca operațiunea să se efectueze, pe cât posibil, fără probleme, victimele erau anunțate, localitate cu localitate, că urmau să fie transferate într-un „teritoriu evreiesc autonom“, apoi, erau duse într-o pădure sau într-o râpă din apropiere și împușcate cu mitralierele. Au fost uciși astfel în Uniunea Sovietică cel puțin un milion de evrei.

§

Dar despre aceste masacre, săvârșite în plină zi, sub ochii unor civili germani și ai armatei regulate, nu putea să nu se aple în Germania și în alte părți, stârnind groaza și indignarea. De aceea, în alte părți decât în Uniunea Sovietică, exterminarea evreilor a fost urmată prin cu totul alte procedee, în secret și în lagărele morții.

În cursul iernii 1941-1942, cinci lagăre au fost înființate în acest scop în Polonia, țara unde populația evreiască era cea mai numeroasă. Ele funcționau conform metodelor puse la punct în „stațiunile de eutanasiere“ germane, dar la o scară mult mai mare: numărul victimelor a fost evaluat la două milioane. Principiul însuși al unei „industrii a morții“ era atât de nou, de insolit, încât, în străinătate, îndeosebi în țările beligerante sau neutre, lumea a refuzat să creadă.

În celelalte țări europene, operațiunile erau mai complexe, deoarece evreii nu fuseseră izolați în

prealabil de restul populației de care, în general, nu se deosebeau în niciun fel. Prin urmare, ca să poată fi arestați, trebuia să fie mai întâi depistați și recenzați, țară cu țară, uneori cu concursul poliției locale. În acest scop, a fost pusă la punct o organizare de mare amploare, condusă de colonelul SS Adolf Eichmann. În toate țările ocupate, din Franța până în Norvegia sau Grecia, evreii erau apoi deportați în lagărul de la Auschwitz (Polonia occidentală), cel mai mare dintre lagărele morții. Acestea erau și lagăre de muncă, unde deportații trebuiau întâi să muncească în condiții inumane până când mureau.

Loviturile, regimul de înfometare, torturile și execuțiile constituiau regula generală. Deținuții erau supuși la experiențe pline de cruzime. În lagărul de la Dachau, în august 1942, unii deținuți au fost cufundați în apă rece până când temperatura corpului a scăzut și a urmat moartea. Naziștii au făcut și experiențe legate de altitudini mari, de cât poate să reziste un om în apă înghețată, de efectul gloanțelor otrăvite și de unele boli contagioase. În sfârșit, s-a experimentat sterilizarea bărbaților și a femeilor prin raze X și prin alte metode.

Documentele și declarațiile au dezvăluit și tratamentul la care au fost supuse cadavrele. Li se tăia părul și era trimis în Germania, unde era folosit la confecționarea de saltele. Erau recuperate hainele, banii și obiectele de valoare care le aparținuseră victimelor și erau trimise anumitor servicii. După exterminare, dinții și aparatele dentare din aur erau prelevate și trimise la Reichsbank, unde erau topite în lingouri. Cenușa provenită de la incinerări era folosită ca îngrășământ agricol și, în unele cazuri,

s-au făcut încercări în vederea folosirii grăsimii victimelor la producerea industrială de săpun.

Grupuri speciale străbăteau Europa în căutare de evrei ca să-i supună „soluției finale”. Misiuni germane au fost trimise în țările-satelit, precum Ungaria sau Bulgaria, pentru organizarea transferului în lagărele de exterminare și se știe că, la sfârșitul anului 1944, fuseseră uciși la Auschwitz 40 000 de evrei din Ungaria. Există și dovada că 110 000 de evrei au fost evacuați dintr-o parte a României ca să fie exterminați. Adolf Eichmann, pe care Hitler îl însărcinase cu acest progrom, a estimat că această politică a cauzat moartea a șase milioane de evrei, dintre care patru milioane au pierit în lagărele de exterminare.

§

Actualitatea dezvăluie un anumit reviriment al ideologiei și practicilor naziste; unii „istorici” neagă evidența genocidului săvârșit de naziști, ca să facă din nou prezentabilă această doctrină. Sunt atacate și profanate monumente ale rezistenței, precum și sinagogi și cimitire ale evreilor. Atentatele rasiste și antisemite se înmulțesc și se agravează.

§

Așadar, cel care citește lucrarea *Mein Kampf* trebuie să-și amintească de crimele împotriva umanității care au fost comise prin punerea în practică a acestei lucrări și să conștientizeze că manifestările actuale de ură rasială țin de acest spirit.